

MIIA SIISTONEN

Harri Henttinen

Sieluni
värit

DOCENDO

Sieluni värit

MIIA SIISTONEN

Harri Henttinen

**Sieluni
värit**

DOCENDO

© Miia Siistonen, Harri Henttinen ja Docendo, 2024.
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
www.docendokustannus.fi

Teksti: Miia Siistonen
Kansi: Justine Florio/ Taittopalvelu Yliveto Oy
Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-067-4
Painettu EU:ssa

Sisältö

Esipuhe.....	11
Johdanto: Piirrä ja väritä Harri	18
La La Land – Vesilahti, tammikuu 2024	20
Siivetön arkienkeli.....	23
<hr style="width: 20%; margin: 10px auto;"/>	
KELTAINEN	25
Melkein kuin siskokset –	
<i>Tampere, maaliskuu 2024</i>	27
Poika tuli, vai tuliko?.....	29
Ihmeitten ihme	31
Askeleet käytävällä.....	33
Pissaava poikanukke.....	36
Äidin vaatekaapilla.....	38
Kiiltokuvat vs. lätkäkortit	41
<hr style="width: 20%; margin: 10px auto;"/>	
HARMAA	43
Se oli välillä yhtä helvettä –	
<i>Tampere, maaliskuu 2024</i>	45
Mykkä poika.....	47

Millaisena te minut haluaisitte?	49
Konnakaveri.....	52
Paluu menneisyyteen.....	55
Sisäinen punkkari.....	58

VIOLETTI

Päätön pupu –	
<i>Vesilahti, pääsiäissunnuntai 2024</i>	63
Kiiltokuvakristillisyyttä.....	65
Tervetuloa syntisten pöytään.....	68
Saako pappi sanoa näin?.....	71
Hymykuoppa kuin lemmenkaivo	73
Tuhkaa ja luunpalasia.....	77
Uskon tunnustelua.....	81
Tekeeköhän ne nyt sitä?	84
Pidätkö miehistä vai naisista?.....	87
Älä elämää pelkää	90

PUNAINEN

Katsokaa minua, olen tähti! –	
<i>Vesilahti, helmikuu 2024</i>	95
Bensaa liekkeihin	97
Julkisuuden kipeys.....	99
Ruiskukkapappi	104
Miesten koulussa.....	108
Ovelta ovelle.....	112

Pastori tissimeressä.....	115
Go go -tytön ja alastoman miestanssijan välissä.....	118
Korkea veisu nuorisopastorille.....	121
Uusi pyhäkoulu	125

TURKOOSI

Hyvän paimenen laumassa – <i>Vesilahti, helmikuu 2024</i>	131
Kallis pastori	135
Tahatonta komiikkaa	140
Suurennuslasin alla.....	145
Niillä täytyy olla vispilänkauppaa	148
Epäjärjestyksen estetiikka	152
Salaiset kansiot	154

SININEN.....

Tiedon rajoilla – <i>Vesilahti, tammikuu 2024</i> ...	159
Epäile vain.....	163
Ei yhtään pitemmälle!	166
Jäkä jäkä	171
Että sellainen joulusaarna.....	174
Astian makua.....	178
Jumalan asianajajat.....	182

VAALEANPUNAINEN	185
Harrasta jumppaa – <i>Lempäälä, tammikuu 2024</i>	187
Baila baila	189
Pappi sai taas kahvia juodakseen.....	194
Hyvän maun rajoilla	197
Jumalan mannekiini.....	201
Aistinautintoja	204
Korunkantaja	207
Harri – kirkon oma narri.....	209

VIHREÄ	211
Elävää estetiikkaa – <i>Vesilahti, maaliskuu 2024</i> ..	213
Äidin poika	215
Läheltä piti	219
Saippuapala ja tornado	223
Tässä olisi tämä meidän tytär	227
Väärällä planeetalla	230
Ettei sydämiä särkyisi.....	233

SATEENKAAREN VÄRIT	237
Unelmahäät – <i>Vesilahti, toukokuu 2024</i>	239
Huono poika, huono mies.....	242
Harriet astuu esiin.....	244
Mies, nainen vai joku muu, mikä?	246

Ylpeänä Pride-marssilla.....	249
Jurassic Park	252
Outo mutta onnellinen	255
Uusi valaistuminen	257
Kuka ihmeen KirkkoHarri	259
Kevät Harrin kanssa	261

Esipuhe

New York on ollut minulle nuoresta saakka maailman napa. En tosin ole vielä koskaan päässyt käymään siellä. Vesilahdesta on aikojen kuluessa muodostunut toinen napa. Ajellessani vuonna 1995 ensi kertaa Tampereelta tänne autoradiossani soi Stingin biisi: *Oh, I'm an alien, I'm a legal alien / I'm an Englishman in New York*. Minusta tuntui vähän samalta, kaupunkilaispoika oli löytämässä tietään maaseudulle.

Tänne tullessani paikalliset totesivat, että katsotaan nyt ensin kymmenen vuotta, jäätkö vai lähdetkö. Ymmärsin, että tuo kymmenen vuotta on täällä päin sellainen tarkasteluajanjakso, jolloin jotakin ilmenee tai sitten ei. Minulla ja minussa sekä minun kauttani ilmeisesti ilmeni jotakin, sillä jäin ja sain jäädä.

Vesilahdesta on tullut minulle paikka, joka ei lähde minusta, vaikka minä joskus poistuisinkin. Tässä mini-ruhtinaskunnassa on jotakin ihanan naivistista ja jopa surrealistista.

Vuonna 2011 jäin kirkkoherran virasta vuorotteluvapaalle. Tarkoituksena oli paneutua kirjalliseen ”uraani” ja saada vihdoin valmiiksi se viimeiseksi jäävä esikoisteokseni. Hyvää kannattaa odottaa ja häतिकөiden ei tule kuin... paha mieli. Ajattelin, että kun Jeesus ei itse kirjoittanut kirjaa, niin minäpä sitten kirjoittaisin omani. Lukijan ei kannata heti alkuunsa närkästyä. Minä en samaista itseäni Jeesukseen – hänen seuraajaksensa kylläkin. Sivuja kertyi yli sata ja kuviakin otin melkoisesti. Nimeksi valikoitui ”Sateenkaareni päätä etsimässä – elämäni värit”. Kansikuvaksi olin hahmotellut tiilistä rakennettua vanhaa kaariporttia, josta olisi käynti suoraan sieluni puutarhaan. Se tuli jostakin unesta tai sisäisestä näystä.

Vuorotteluvapaa tuli ja meni ja kirja siirtyi osastoon ”valmistuu ennemmin tai myöhemmin tai ehkä ei koskaan”. Sateenkaareni pään etsintä jatkui. Arki palasi.

Sateenkaaren värien kirjo muistuttaa meitä teistä, joita pitkin kuljemme elämäntilanteesta toiseen... joskus itsevarmasti suunnasta tietoisena ja aika usein epävarmasti hapuillen. Sateenkaaressakin raitojen koko ja sävy saattavat vaihtua äkisti. Joskus siitä näkyy taivaankannella vain yksi ainoa väri.

Syksyllä 2023 sain viestin kustannuspäällikkö Pekka Saariselta. Hän tiedusteli, miltä minusta tuntuisi kertoa elämästäni ja työstäni samaan tapaan kuin olin ker-tonut monissa haastatteluissa. Hän vihjaisi saaneensa

erityisesti kirkon ulkopuolelta viestiä, että tässä voisi olla kiinnostava tyyppi. Mitä ihmettä? Ehkä kirkko ei olekaan täysin marginaalissa. Näkökulmaa voisi löytyä ihan tavallisen ihmisen elämään.

”Se olisi henkilökuva.” Nämä Pekan sanat jäivät soimaan mieleeni. Voisiko minun, KirkkoHarrin, tai ihan vaan tavallisen Harrin tarina olla jonkinlainen peili ihmisyydelle? Ja voisiko tällä peilillä samalla olla luontevasti kirkolliset kehykset? Siinä peilissä näkyisi Ihmisen kuva ja Jumalan kuva – vieläpä yhtä aikaa, päällekkäin ja sisäkkäin. Mutta mikä tyyli laji kirjalle sopisi? Olisiko se asiatekstiä? Heti alkoi haukotuttaa. Ei tyyliin: ”Hän syntyi ja kuoli ja siinä välissä oli vähän elossakin.” Eikä mitään ansioluetteloita. Mutta draamaa kyllä pitäisi olla, sillä sitä elämässä aina on. Myös jännitystä täytyisi saada mukaan. Ja mausteeksi Harlekiini-Harri halusi vielä satiiria ja farssia. Mutta kuka tällaisen kirjan kirjoittaisi, kun en itse saanut sitä aikaiseksi?

Yön pimeinä tunteina välähti muistikuva Miiasta. Hän teki minusta syväluotaavan ja vilpittömän jutun *Anna*-lehteen vuoden 2022 lopulla. Selasin sähköpostejani ja sieltähän se vastaus löytyi. Viimeisessä viestissään Miia kirjoitti: ”Muuten, tuli mieleen, että kasvutarinastasi pitäisi kirjoittaa kirja. Oletko ikinä miettinyt sellaista?” Niinpä.

Luotin siihen, että Miialla olisi taito kertoa elämästäni, myös siitä, mikä jää rivien väleihin ja

marginaaleihin. Onneksi hän sanoi ”tahdon”. Siitä eteenpäin Miia tekikin kaikkensa, jotta tämä sateenkaarenvärinen taideprojekti myös toteutuisi. Ei viiden tai kymmenen vuoden kuluttua, vaan homma aloitettiin heti. Julkaisupäiväkin oli jo annettu. Halleluja ja Aamen!

Tilanne oli vähän sama kuin vuonna 2021, jolloin Yle päätti ryhtyä toteuttamaan *Papisto*-realitysarjaa. Siinä papit esiintyivät ensisijaisesti ihmisinä, jotka painivat samojen kysymysten ja haasteiden kanssa kuin sarjan katsojat. Pyhyys ei olekaan virkanimikkeessä, vaan ihmisyydessä ja elämässä! Pappien annettiin puhua kaikissa persoonallisuuden ja paikallisuuden värisävyissä ilman ”kirkollisia suodattimia”. Samalla se oli mitä parhainta markkinointia kirkolle. *Papisto*-sarjassa ja *Sieluni värit* -kirjassa on minulle kyse samanlaisesta kerran elämässä -kokemuksesta. Tässä se nyt on. Ole hyvä!

Kirjan tekeminen oli minulle syvää itseanalyysia. Oli kuin olisin keskustellut peilikuvani kanssa. Samoja kysymyksiä olin toki aiemmin käsitellyt muiden ihmisten elämässä, mutta nyt oli kyse minun elämästäni, omasta ihmisestä kasvamisen prosessistani. Miia löysi avaimet niihin sieluni salattuihin oviin, jotka siihen asti olivat pysyneet lukittuina. Toivon, että teos voisi toimia myös lukijoilleni peilinä, jonka edessä he voisivat käydä syvällistä keskustelua itsensä kanssa.

Tämä kirja on kirjoitettu väreillä. Esteettisessä maailmankuvassani sieluni väreillä on ratkaiseva merkitys. Joku maalaa taulun tai muovaa savesta patsaan, joku kirjoittaa runon tai säveltää laulun. Me teimme tämän kirjan.

Kevään 2024 ajan Miia seurasi lähietäisyydeltä työtäni ja elämääni Vesilahdessa. Hän maalasi sanoilla kirjan sivuille sen, mitä sieluni peili minulle paljasti. Kyse oli lähes terapeuttisesta prosessista. Olen valottanut itsestäni puolia, joista en ole koskaan aiemmin uskaltanut puhua. Sieluni kaapin peränurkasta löytyikin kaikenlaista. Asiat olivat vain odottaneet löytämistään.

Kiitos Miia! Olipa meillä mielenkiintoinen yhteinen reissu. Tällä matkalla Tuli ja Vesi alkukantaisina sielun ja maailmankaikkeuden elementteinä saivat hioa ja täydentää toisiansa.

Kiitos Pekka ja Docendo, että laitoitte ”junan” liikkeelle ja mahdollistitte tämän. Kiitos omalle lähipiirilleni ja kotiväelleni, että halusitte olla mukana ja avasitte kanssani yhdessä eletyn elämämme ovia. Kiitos Vesilahden seurakunnalle, entisille ja nykyisille työkavereilleni, seurakunnan päättäjille ja kaikille vesilahtelaisille sekä ystäville, siellä missä nyt olettekin.

Kiitos Elämälle, joka lopultakin kantaa meitä. Kiitos Sinulle, meitä ihmisiä niin paljon suuremmalle, jota Jumalaksi ja Valoksikin kutsutaan. Sinä jaksat uskoa

meihin ihmisiin ja ihmisyyteen, vaikka me emme aina itse jaksaisi.

”Sinä ja Minä, Me yhdessä olemme ainutlaatuisia jalokiviä Jumalan Kaikkeuden jalokivigalleriassa!”

KirkkoHarri

Vesilahdessa kesäkuussa 2024

Kirja on omistettu Vesilahdelle ja kaikille vesilahtelaisille.

Sulje silmäsi.

Mikä väri nousee ensimmäisenä mieleesi?

Älä ajattele lempiväriäsi, vaan sitä,

joka intuitiivisesti välähtää ajatuksissasi hetken

ja katoaa sitten.

Se on sielusi väri juuri nyt.

Johdanto

Piirrä ja väritä Harri

Ensin hahmotellaan jo tavaramerkiksi muodostuneet kulmakarvat. Harri poimii nuhjaantuneesta vaaleanpunaisesta meikkipussistaan kulmakynän ja kumartuu koristeellisen pöytäpeilin ääreen. Aiemmin hän käytti perusmustaa *black feveriä*, tässä uudessa *sparkling black* -sävyssä on mukana hieman glitteriä. Se kimaltaa kivasti valossa.

Meikkaaminen lähti aikoinaan juuri kulmakarvojen varovaisesta korostamisesta, sillä omat ovat aika hailukat. Pikku hiljaa ote kävi ronskimmaksi. Nykyään Harri piirtää kulmat aina näin: kaari on keskeltä paksu ja ohenee pudotessaan kohti silmän ulkoreunaa. Symmetria osuu harvoin heti kohdilleen ja lopputulosta täytyy usein korjailla pumpulipuikolla.

Seuraavaksi Harri tarttuu vihreään *rain forest*-rajauskynään, jolla hän vetää paksut viivat silmien alle. Yläluomen sävyksi otetaan kirkkaan turkoosi *electric vibes*. Se sointuu paitsi yllä olevaan paitaan ja kimaltelevaan solmukkeeseen, myös Vesilahden kirkkosalin seinien väriin. Harrilla on silmää detaljeille. Ja Jumalahan tunnetusti asuu yksityiskohdissa.

Partaa ei tullut ajeltua aamulla ja suun ympäryys puskee sänkeä. Ei välitetä siitä. Amorinkaari piirtyy esiin rusehtavalla huultenrajauskynällä *plumping*. Vielä pitäisi päättää huulipuna. Laittaisiko helmiäishoh-toista vai jotakin helakampaa? Lopulta valituksi tulee syvän lila *scandalious*.

Kas näin, peilistä katsoo KirkkoHarri, sellaisena kuin olemme tottuneet hänet näkemään.

Moni hyvää tahtova ihminen on ehdottanut Har-rille, että hän menisi kurssille, jossa oppisi meikkaamaan kunnolla. Ettei lopputulos muistuttaisi Pelle Hermannia. Mutta ei, Harri haluaa näyttää juuri tältä.

Meikki ei ole maski tai naamio, jolla Harri pyrkisi peittämään jotakin. Hän päinvastoin piirtää näkyväksi omimman minänsä. Ihmisen. Jumalan kuvan.

Vesilahti, tammikuu 2024

La La Land

Pitkä kaita hahmo harppoo hangessa. Päälaella keikkuu pinkki hiusdonitsi, mustan ulsterin alta pilkottavat sateenkaaren väriset villasukat. Yöllä on pyryttänyt ja tienoon peittää paksu puhtaanvalkea lumivaippa. Polku parkkipaikalta kotiovelle on pyyhkiytynyt jäljettämiin.

Vesilahden kirkkoherran kortteeri ei sijaitse pappilassa. 150-vuotias perinteikäs rakennus oli Harrin mielestä aivan liian suuri ja arvokas hänen tarpeisiinsa. Hän perusti tukikohtansa entisen pankin kellari-kerrokseen. Työmatka on lyhyt, sillä peuranturkin värinen puukirkko seisoo tien toisella puolella. Asunnon ulko-oven vieressä seinään nojaa lumeen hautautunut käsikäyttöinen ruohonleikkuri, portaille on jäätynyt kolme roskapussia.

On ollut vähän kiireitä.

Peremmälle asuntoon kuljetaan vaatimattoman keittiön läpi. Jääkaappi on tyhjä, siellä ei ole edes valoa.

”Ihmiseksi ei synnytä, vaan kasvetaan”

Vesilahden värikkään kirkkoherran henkilökuvaa ja kasvutarina omannäköiseksi persoonaksi tulemisesta.

Harri Henttinen tunsu jo lapsuudessaan, että hän on tyttö pojan kehossa. Ongelmat alkoivat, kun koulussa piti opetella olemaan poika – se oli välillä suoranaista helvettä.

Teini-iässä Harri kohtasi Jumalan ja oli kuin ”joku olisi sytyttänyt valot sisimpään”. Hän päätti ryhtyä opiskelemaan papiksi. Tie seurakuntaan oli kuitenkin kaikkea muuta kuin helppo.

Pitkälle aikuisuuteen Harri oli hukassa itseltään. Hän ei oikein osannut olla mies mutta ei nainenkkaan. Mielessä jopa kävi, tapahtuiko Jumalan luomistyössä hänen kohdallaan jokin lipsahdus. Vasta viisikymppisenä Harri löysi viimein todellisen minänsä.

Oivallus avasi sisäisen lukon ja valoa alkoi tulla sinne, missä ennen oli ollut pimeää.

”Sateenkaaren värien kirjo muistuttaa meitä teistä, joita pitkin kuljemme elämäntilanteesta toiseen... joskus itsevarmasti ja aika usein epävarmasti haupuillen. Sateenkaaren koko ja sävy saattavat kuitenkin vaihtua äkisti, ja siitä näkyy vain yksi ainoa väri.” – Harri Henttinen

*Lohjalainen **Miia Siistonen** on pitkän linjan toimittaja. Hän työskentelee Otavamedian naistenlehdissä. Kirjaa varten Miia Siistonen seurasi lähietäisyydeltä Harri Henttisen työtä ja elämää Vesilahdessa.*

99.1

www.docendo.fi

Kannen kuva: Riina Peuh/
A-lehdet

Kansi: Justine Florio/
Taittopalvelu Yliveto Oy

DOCENDO

ISBN 978-952-850-067-4

